

Mand fra sin Plads og opført en ekstraordinær Sager for ham? Jeg kan umuligt tro, at den ærede Ordfører i den Henseende udtrykker Tingets Flertals Mening. Jeg er i alt Fald saa realistisk anlagt, at jeg vilde foretrække, naar der var Tid til det, at Krigsministeren kunde enes med Tinget og Rigsdagen om en Ordning, der ikke medførte en unødvendig og ikke ganske ubetydelig Udgift. Men, som sagt, som jeg beghynde med at bemærke, disse Udtalelser af den ærede Ordfører have hyderligere gjort Sagen tvivlsom for mig, og jeg skal for mit Vedkommende undlade at stemme for Beslutningen.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Trier): Jeg skal til det ærede Medlem siqe følgende med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt min Henvisning til det Præcedens, der forelaa fra 1870, betød, at jeg foretrak en forhøjet Udgift fremfor det, der nu her er foregaaet, siqe, at jeg ved denne Henvisning jo ikke i fjerneste Maade talte om Tingets Stilling til denne Sag, eller hvorledes efter min Mening Tinget skulde stille sig til et Forslag paa Tillægsbevillingsloven, men jeg henviste blot til en Fremgangsmaade, som Ministeriet altsaa den Gang havde faaet et Vidnesbyrd, en Attest, fra Lovgivningsmagten for i alt Fald ikke var ulovlig, og som altsaa fra et ministerielt Synspunkt forekom mig at maatte være prøvet i Stedet for at sride til, hvad der efter Ministeriets egen Mening var ulovligt. Dette udelukker selvfølgelig ikke, at jeg forbeholder mig at stemme over en saadan Bevilling, hvis der virkelig var kommet Forslag dertil, ganske i Overensstemmelse med den Maade, paa hvilken det ærede Medlem ønskede Spørgsmaalet løst. Dernæst sagde det samme ærede Medlem, at det var uheldigt, naar en Misbilligelse ikke var tydelig adresseret. Det forekommer mig, at denne Misbilligelse er saa tydelig adresseret, som den under de foreliggende Forhold kan være. Det er jo et ekstraordinært Forhold, at der paa en Gang er to Ministre i samme Stilling, den ene den virkelige og den anden den fungerende, og at de begge have Del i den samme Regeringshandling. Naar nu Stillingen er saaledes, saa vil altsaa den Krigsminister blive ramt af Beslutningen, der i sin Stilling som Krigsminister, hvad enten det er som virkelig eller som fungerende, har haft at gøre med denne Sag paa en Maade, der staar i Strid med Hærløven. Det er ikke Administrationen som abstrakt Begreb, jeg har henvist til, hvis jeg skulde have nævnt det Ord. Jeg mener, at naar vi her

i Tinget have at forhandle med eller om Administrationen, saa er det gennem de paa gældende Ministre, der paa Administrationens Vegne have Ansvaret, og det Ord forrykker derfor slet ikke noget som Helt i Opfattelsen af, hvem det er Misbilligelsen rammer. Dernæst spurgte det ærede Medlem mig om Forholdet mellem de to Sager, der have foreligget her i Dag, den Beslutning, der nu behandles, og den Endring af Loven, som vi for nylig sendte til tredje Behandling. Min Opfattelse deraf er denne, at Beslutningen peger hen paa, hvad der er sket, og søger at sælde den Dom derover, som det er naturligt, at Folketinget sælde, medens derimod det, vi have vedtaget af positive Lovændringer, peger hen imod Fremtiden, og altsaa vil være bestemmende for Ministeriets Fremgangsmaade fra det Øjeblik af, denne Lov er vedtagen. Naar den bliver vedtagen, er jeg ikke i Øjeblikket i Stand til at siqe noget om. Den har jo en Vej at gaa, selv naar den er særldig fra dette Ting, og jeg vil ikke være Spaamand i Retning af, hvor tidlig Arbejdet med den kan være særldigt. Men saa meget staar som givet for mig, at gyldig er den først fra det Øjeblik af, at den er vedtagen og stadfæstet, hverken før eller senere. Hvorledes Forholdene ere til den Tid, maa Fremtiden vise. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Wagner) brugte det Udtryk, at det jo var som en Slags Fornærmelse mod Lovgivningsmagten at mene, at den virkelig kunde have gjort et Stykke Arbejde, som hang saa lidt sammen, som § 124 gjorde efter den Fortolkning, jeg har gjort gældende. Jeg skal ikke inblade mig paa, hvor godt eller hvor daarligt Loven er affattet; man har i Udvalget været enig om, at denne Paragraf paa visse Punkter ikke er saa tydelig affattet, som man kunde ønske; ellers havde man ikke foreslaaet en tydeligere Affattelse. Men selv om dette er Tilfældet, forekommer det mig ikke, at man kommer bort fra de Bestemmelser, der ere tilstrækkelig tydelig affattede, og i den Form, hvori de forefindes, ikke medføre nogen Usikkerhed om, hvorledes de skulde forståas, ligesom ogsaa Regeringen har staaet uden for enhver Tvivl i saa Henseende. Naar det ærede Medlem foreslog, at vi i Stedet for at forelægge dette Forslag til Beslutning skulde være gaaede til Rigsretten, forekommer det mig at være en underlig Illustration til hans Ytring om at tage denne Sag paa den mildeste Maade og ikke paa den stræppeste. Naar her efter Flertallets Mening virkelig foreligger et Lovbrud, er det mig aldeles